

paagjældende Fyrskibe ere den ene Gang efter den anden tagne ind og lagte ud, atter tagne ind og atter lagte ud, og dette har ikke blot været forbundet med meget stort Besvær og Fare for selve Fyrskibene, hvad der vel hænger sammen med, at Marineministeriet vistnok ikke har haft den fornødne Dampstibsassistance til sin Naadighed for at bjerge disse Fyrskibe, hvor Forholdene gjorde det nødvendigt, men det har tillige havt meget store Ulemper for Skibsarten, idet det nemlig næsten ikke har været muligt at vide, hvilke Fyrskibe der vare ude, og hvilke ikke. Hvilken Skade der kan forårsages derved, derpaa have vi et meget sørgeligt Exempel i Strandingen af det store Dampstib „Dania“, som antages væsentligt at kunne tilskrives Uvidenhed om de Dispositioner, der vare foretagne over det svenske Fyrstib. Jeg tvivler nu ingenlunde paa, at Marineministeriet har gjort, hvad der stod i dets Magt, for saa hurtigt som muligt at bringe alle foregaaende Forandringer til Skibsartens Rundsab; men det kan dog ikke forbigaaes, at ved forskellige Veiligheder er der hengaaet 2, 3, 5, ja, jeg troer engang indtil 7 Dage, før en Forandring i et Fyrstibs Stilling er naaet til almindelig Rundsab. Jeg troer, at et af Fyrskibene har været drevet af sin Grund og har seilet omkring for Binde og Bove i Kattegattet i 5 Dage; det blev derpaa observeret fra Land, og der blev sendt et Dampstib ud for at hente det, og først da det var kommet ind i Frederikshavns Havn, kom Efterretningen om, at Fyrstibet var borte fra sin Plads, og der var ved denne Veilighed gaaet 7 Dage hen, inden man blev bekendt med, at Fyrstibet var borte fra sin Station. Jeg troer, som sagt, at Marineministeriet i saa Henseende ikke har Noget at bebrejde sig; jeg har seet den store Iver, hvormed Ministeriet har søgt saa snart og saa fuldstændig som muligt at bringe alle disse Forandringer til Skibsartens Rundsab; men netop dette forekommer mig at vise, at der i disse Forhold ligger Omstændigheder, som gjøre det særdeles vanskeligt at tilveiebringe nogen tilfredsstillende Ordning efter det System, fra hvilket man nu gaaer ud. Det er vistnok ikke rigtigt at træffe en Bestemmelse om, at Fyrskibene til alle Tider skulle indbrages den 1ste

Januar og atter lægges ud den 1ste Marts; det er urigtigt, fordi der ofte indtræffer Vintre, i hvilke Skibsarten gaaer saa temmelig sin uforstyrrede Gang. Men det er heller ikke rigtigt af den Grund, at der ofte efter den 1ste Marts kan indtræffe Veirforhold, der gjøre det ligesaa vanskeligt for Fyrskibene at ligge paa deres Plads som før den Tid, og vi opleve jo netop i disse Dage et Exempel paa, at selv Midten af Marts Maaned kan være istand til at afføde en meget streng Vinter og en Kulde, der for de Skibe, der ligge i Østerrønden, skal være særdeles betænkelig, fordi den medfører en Overisning af Skibene, som gjør dem uskikede til at hjælpe sig selv. Heller ikke troer jeg, at man bør vende tilbage til den Bestemmelse, som tidligere fandtes for nogle af vore Fyrskibe, at de skulde blive liggende ude, saalænge Veirforholdene tillode det, men at de, naar de først vare dragne ind, først atter skulde lægges ud den 1ste Marts. Men jeg troer, at der lod sig finde en Mellemvei, der ligger imellem disse Bestemmelser for Fyrskibene og dem, som den høitærede Marineministers Forgænger med maaffee for stor Beredvillighed har indført ved Bekjendtgjørelsen af 10de September 1866. Det er imidlertid Forhold, som ligge saa fjernt fra min Sphære, at jeg skal indskrænke mig til at nævne, at den hidtilværende Tilstand, saaledes som den har været i Vinter, uimodsigelig har været langt fra at yde Skibsarten nogen virkelig Gavn, og at der derfor turde være Opfordring for Staten til at træffe en Forandring i dette Forhold, saa meget mere som der er en meget betydelig Risiko forbunden med at lade Fyrskibene ligge ude for længe, en Risiko, som ikke alene gjælder selve Fyrskibene, hvoraf vi ikke engang have noget Reserverstib at lægge ud, dersom vi mistede et Fyrstib, men som naturligtvis ogsaa gjælder Skibenes Besætning. Jeg skal endelig henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed paa, om der ikke vilde være forskellige Fremgangsmaader med Bekjendtgjørelsen af Forandringer med Fyrskibene, som vilde være at foretrække for den, der hidtil er brugt, nemlig Bekjendtgjørelse gennem Bladene. De praktiske Søfolk følge ikke de udkommende Aviser saaledes som vi Andre,